

dels at støtte de enlige mødre og deres børn på bedst mulig måde gennem forebyggende foranstaltninger og økonomiske tilskud.

Iflg. overlæge Hoffmeyer afbrydes mellem 12 og 15000 svangerskaber årligt illegalt samt ca. 4.000 legalt. Det vil efter vor mening være nødvendigt at tage svangerskabsloven af 1956 op til revision. Iflg. lovens § 1, stk. 1 nr. 2, har enhver kvinde under 15 år ret til at få sit svangerskab afbrudt, såfremt hun er blevet gravid inden sit 15. år. Denne grænse bør hæves med mindst 1 år. Man kan her nævne, at grænsen i Finland er 16 år.

Mødrehjælpen må sige nej til mange ugifte mødre, der søger optagelse i kollektivhuset. Man skal være gyldt 18 år, der er pladsmangel, og mødre, som på nogen mulig måde kan bo hjemme, må afvises. Det ville være en uvurderlig hjælp for disse mødre, om der fandtes skoler eller højskoler, hvor de kunne være med deres børn, og hvor de samtidig kunne få undervisning af forskellig art såsom: familiekundskab, økonomi, husholdning og barnepleje, og hvor de evt. kunne fuldføre et kortere uddannelses- eller omskolingskursus.

På linie med dette forslag mener vi, at det ville være et stort gode, om et antal lejligheder i socialt boligbyggeri var forbeholdt enlige mødre, såfremt man ikke ønsker at udvide kvotaen for de mindst bemidlede.

For at udnytte denne fortrinsret ville man imidlertid være nødt til at give de enlige mødre mulighed for væsentlige huslejetilskud og ikke mindst mulighed for opnåelse af lån til indskud på fordelagtige afdragsbetingelser og til lav rente.

Den enlige mors økonomi er i det hele taget et sårbart punkt, og vi ville derfor ønske, at man kunne hjælpe hende med en væsentlig forøgelse af normalbidraget - helst en fordobling. Bidragsyderen bør betale den del af dette beløb, som hans indtægt sætter ham i stand til. Ved vurderingen heraf kunne et system i lighed med folkepensionsberegningen evt. anvendes. I tilfælde af den bidragsskyldiges manglende betalingssevne, må det offentlige træde til, således at moderen altid får udbetalt det fulde beløb. Man bør ved bedømmelsen af dette forslag betænke, at forsergelsen af et barn i realiteten koster mindst 4.000 kr. årligt.

Med hensyn til uddannelse af de enlige mødres børn ville det være dem en stor hjælp, om man kom ind på en fast praksis ved ydelse af børnebidrag udover det 18. år.

Lov om offentlig forsorg burde ligeledes give adgang til forlængelse af bidraget udover det 18. år i tilfælde af uddannelse. Som en anden udvej kunne man tænke sig midlerne fra Ungdommens Uddannelsesfond udstrakt til også at gælde lærlinge og andre former for praktisk oplæring."